

REKSNIUKO ir ZIRZLIUKO Nuotykiai

Rėksniuko ir Zirzliuko nuotykių

1. VESNINKŲ ŠVEČIAI

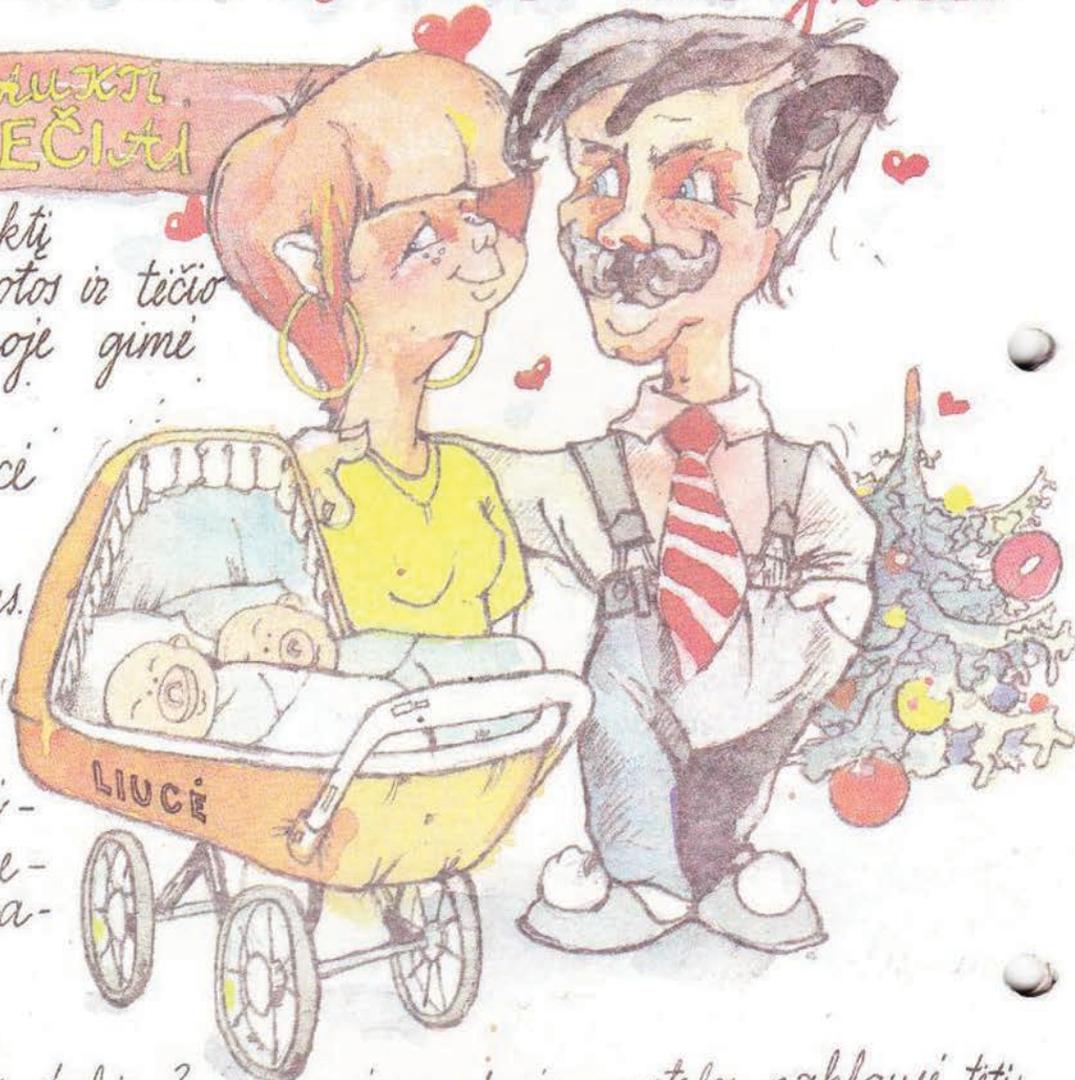
Kalėdų naktį
mamos Agotos ir tėčio
Agniceto šeimoje gimė
dvylikai:

dūkrytė Liucė

ir

sūnelis Lukas.

Tik per-
žengus na-
mų slenkstį,
į duris pasi-
beldė du ne-
matyti nepr-
šyti svečiai.

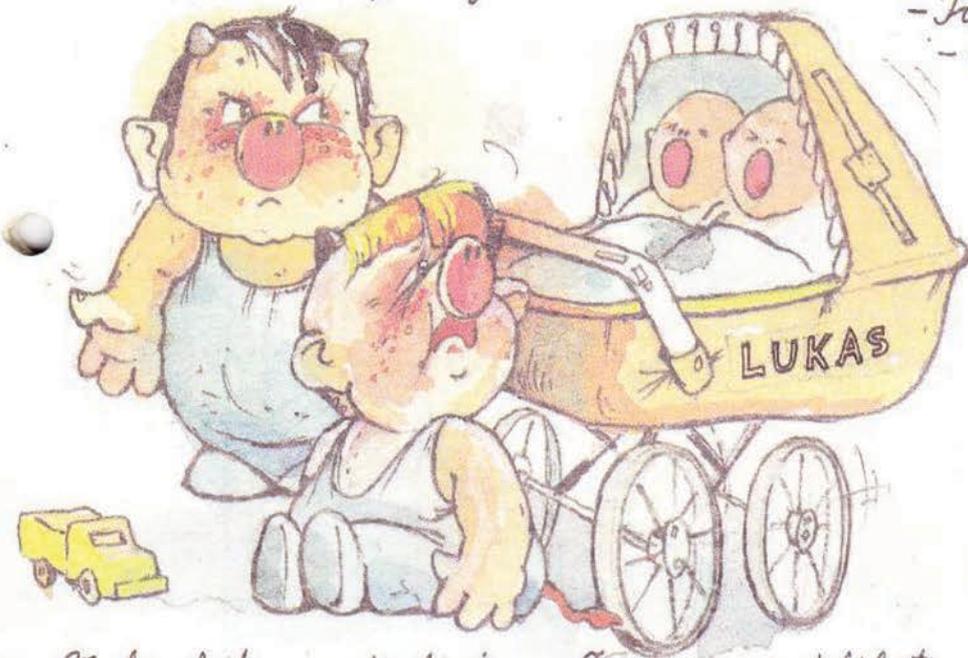
- Kas jūs tokie? - pravėres duris, nustebęs paklausė tėtis.

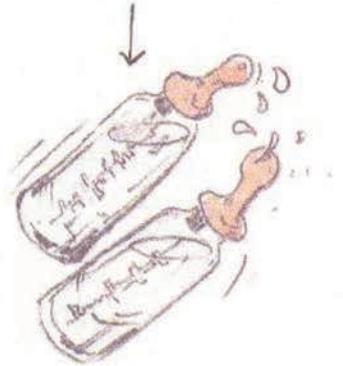
- Mes du broliukai.
Aš - Zirzliukas, o
jis - Rėksniukas.
Šiuo šiol gyvensime
jūsų namuose.
Mes labai

mylime negurus, išdykilius padavėjas vaikučius.
 - Bet mūsų mažyliai labai geri! - atsakė tėveliui.
 - Argi? - šyptelejo broliukai.

- Tai jūsų darbas?
 - supyko tėtis.
 - Ne, jie paprasčiausiai išalko,
 - paraiškino svečiai.

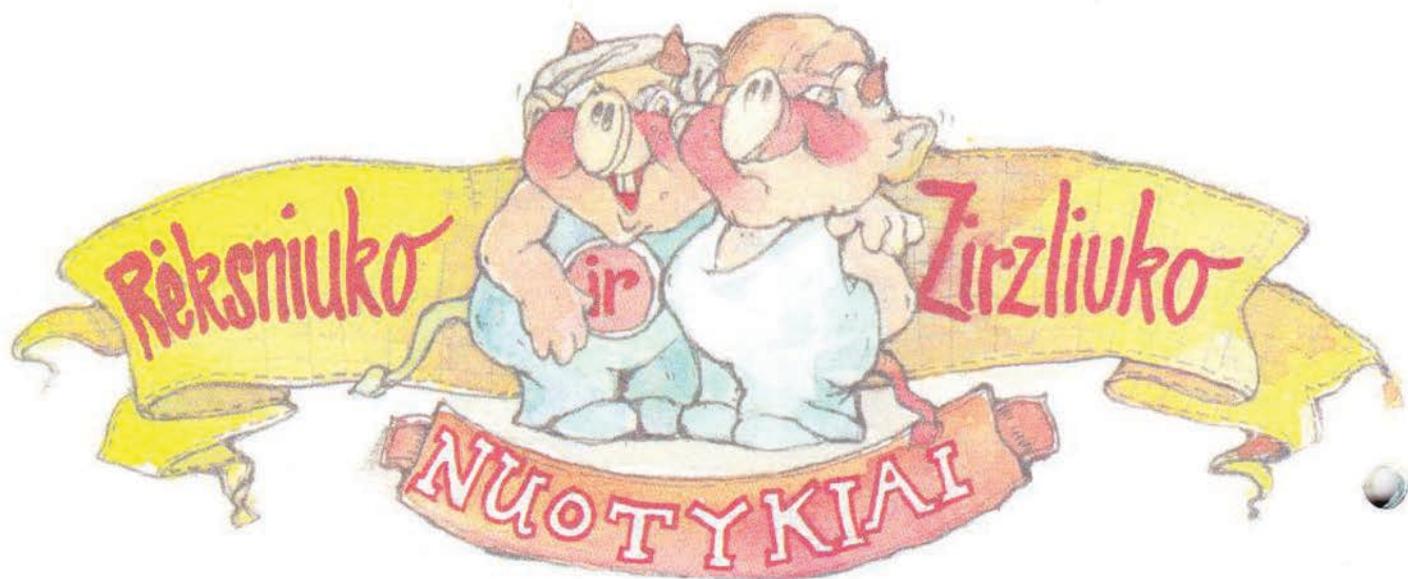

- Valgykite, mažyliai ... O jūs pasidikite.
 - Kaž čia sugalvojus? - mąsto
 Zirzliukas ir Rėkmiukas.
 Jaunuoliai mano, migokite ...
 O kur dingo Rėkmiukas ir
 Zirzliukas? - dairosi
 mama Agota.

- Mes čia!!!
 Supkite mus,
 supkite, ant-
 raij liuce
 su Luku klyks
 visą dieną!

Piešė Sigis Jūras

Apie tai, kaip du broliukai - Rėksniukas ir Zirzliukas, apsigyvenę mamos Agotos ir tėčio Aniceto šeimoje, kartkartėmis nejučiom (gal pro burnytę, ausytę ar nosytę?) įlenda į Liucę ir Luką. Todėl nenuostabu, kad retsykais dvynukai rėkia ir zirzia, pykstasi ir barasi.

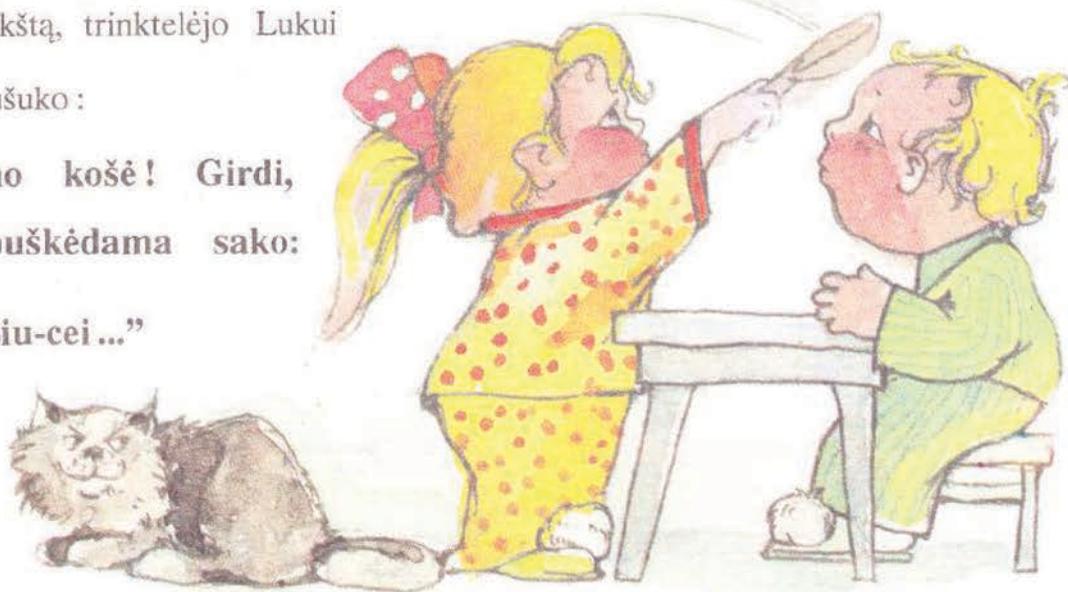
2. VIRĖ VIRĖ KOŠĖ

Sekmadienio pavakarę mama Agota virė mažyliams manų košę. Liucė ir Lukas ramiai sėdėjo ant savo kėdučių ir kantriai laukė. Staiga Liucė, pačiupusi nuo stalo patį didžiausią šaukštą, trinktelėjo Lukui

į kaktą ir sušuko:

- Tai mano košė! Girdi, kaip ji puškėdama sako:

“Liu-cei, Liu-cei...”

negrįšiu... - puolė į ašaras

Lukas ir išsžeidęs atsitūpė po stalu.

- Mano košė! Mano košė! - dar garsiau iš džiaugsmo rėkė Liucė.

- Mažyliai, tai judviejų košė. Ji labai gaudi, - neatitraukdama akių nuo viryklės bandė raminti mama.

- Na, ir gerai! Aš jos nevalgysiu.

Tai **KOŠĖ - MALOŠĖ** Aš jos nenoriu. Aš noriu kiaušininės. Man niekas neiškepa. Manęs niekas nemyli. Aš išeisiu ir

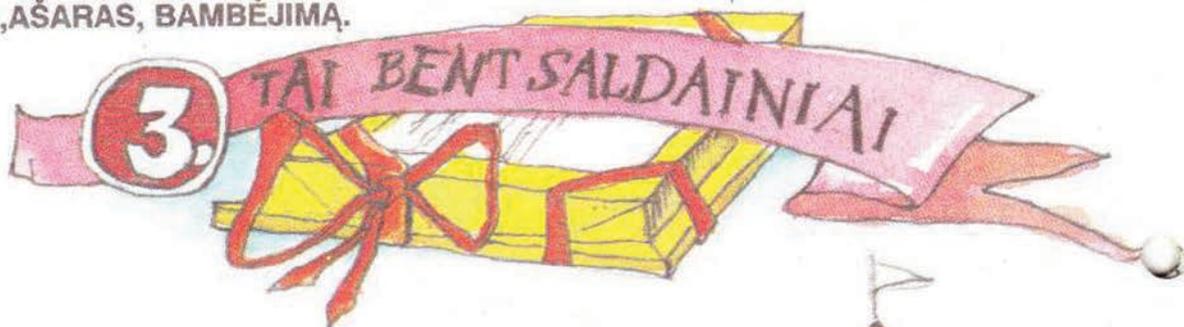
Tačiau ginčas dar labiau įsiliepsnojo. Liucė vis balsiau šaukė: "Mano košė! Košė mano!" O Lukas kaip vargšas šunytis po stalu gailiai zirzė. Kai netekusi kantrybės mama Agota atsisuko į dvinukus, jai plaukai iš siaubo pasišiaušė:

- Oi, į ką jūs dabar panašūs?!

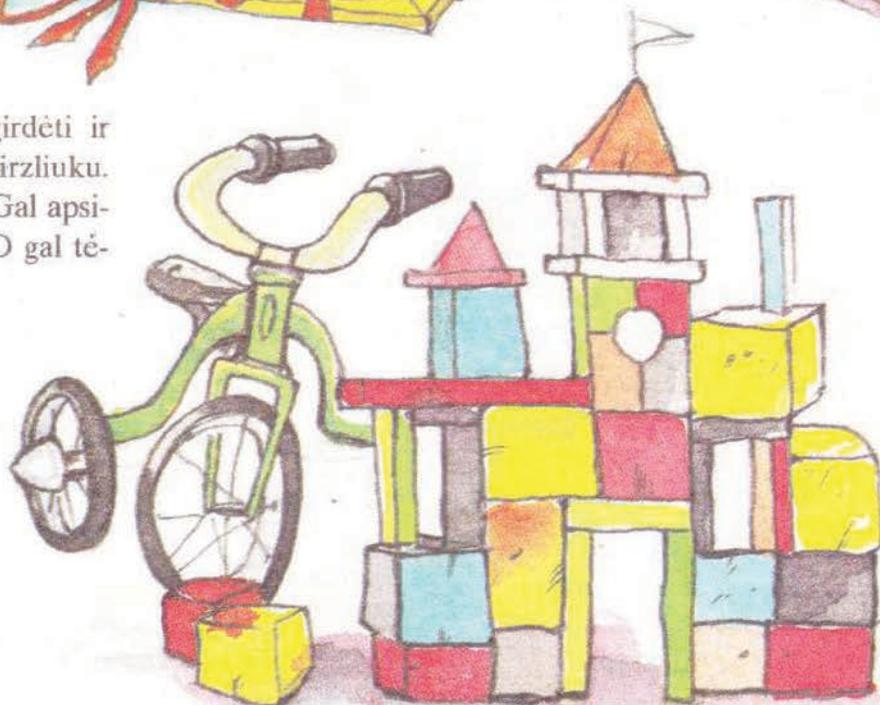
- Žinoma, į Rėksniuką ir Zirzliuką, - lipdama iš puodo atsakė košė.

APIE TAI, KAIP DU PADAUŽOS BROLIUKAI - RĖKSNIUKAS IR ZIRZLIUKAS - RETSYKIAIS ILENDĄ Į LIUCĘ IR LUKĄ, SUKELDAMI NELAUTUS IR NETIKĖTUS BARNIUS, PYKČIUS, RIKSMUS, AŠARAS, BAMBĖJIMĄ.

Jau kelinta diena negirdėti ir nematyti Rėksniuko su Zirzliuku. "Gal jie pasislėpė po lova? Gal apsigyveno drabužių spintoje? O gal tėtis, valydamas kilimus, su dulkėmis įtraukė juos į siurblių?" - svarstė Liucė ir Lukas statydami daugiaaukštį kubelių namą.

Staiga suskambo garsus "čir! čir!" Dvynukai puolė prie durų - bene Rėksniukas su Zirzliuku parkėblino? Oi, ne! Tai močiutė į svečius atvyko. Ir ne viena. Žinote, ką atsivežė? Ne, ne senelį Aloyzą, ne šunelį Sargį ir ne šuldu - buldu kalakutą, o didelę dėžę saldainių. Ant jos buvo užrašyta - ASORTI. Tai lauktuvės mažyliams!

Akimirksniu Liucė ir Lukas atsidūrė saldainių karalystėje. Vieni saldainėliai buvo aukšti tarytum bokšteliai, antri - susiraitę it sraigės, treti - pailgi lyg traukinio vagonėliai.

- **Aš mėgstu su marmeladu!** - pareiškė Liucė.
- **O aš - tik su šokoladiniu įdaru!** - suklego Lukas.
- **Bet mes nežinome, kur koks yra...** - nusiminė sesutė.

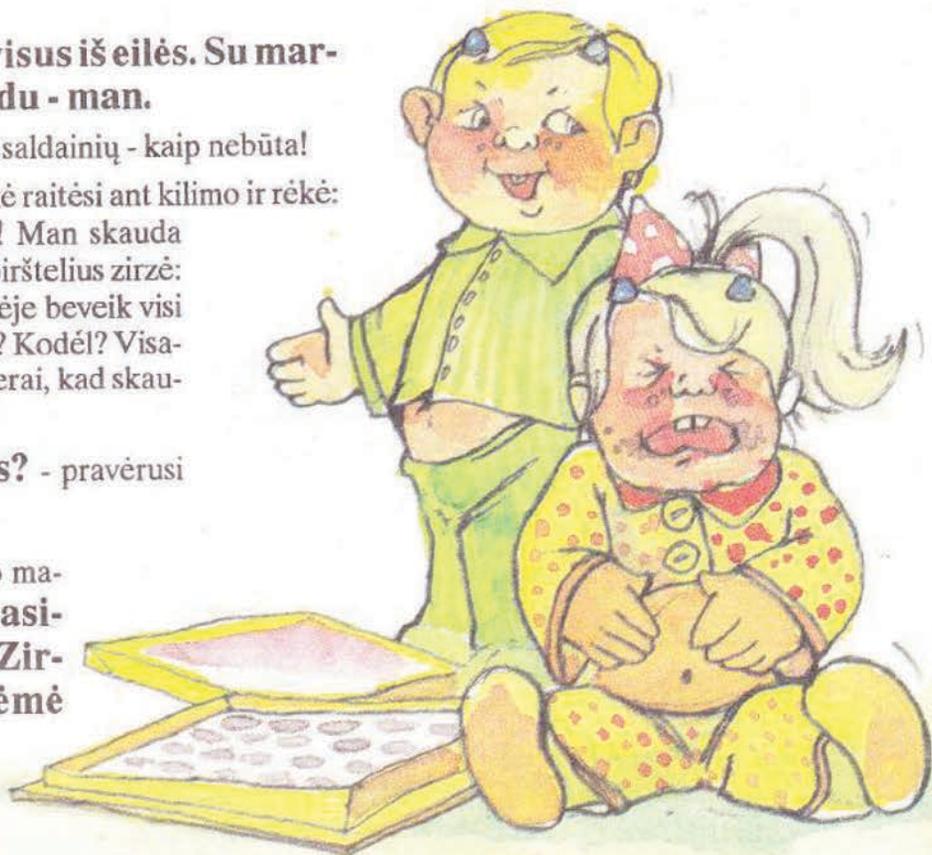
- **Niekis! Ragausime visus iš eilės. Su marmeladu - tau, su šokoladu - man.**

Neprabėgo nė valandėlė, o saldainių - kaip nebūta!

Vargšė Liucė kaip gyvačiukė raitėsi ant kilimo ir rėkė: "Nenoriu saldainių! Nenoriu! Man skauda pilvelį!" O Lukas laižydamas piršteliu zirzė: "Taip tau ir reikia! Kodėl dėžėje beveik visi saldainiai buvo su marmeladu? Kodėl? Visada tau visko daugiau! Na, ir gerai, kad skauda..."

- **Anūkėliai, kas jums?** - pravėrusi duris nustebė močiutė.

- **Viskas aišku,** - atsiduso mama. - **Štai kur tūnojo pasislėpę Rėksniukas su Zirzliuku... O mažyliai ėmė juos ir prarijo.**

nuotyčiai

Jeigu vidury gatvės pamatysite spiegiantį ir trepsintį kojomis mažylį, nenorintį eiti į darželį; prie žaislų parduotuvės verkšlenančią mergaitę, įsigeidusią naujos lėlės; dičkį berniuką, kuris prašosi nešamas; ar kaimynų pyplius, laidančius dūdas, kad negavo ledu, žinokite - į šiuos vaikus įlindo Rėksniukas arba Zirzliukas.

O ko labiausiai bijo Rėksniukas ir Zirzliukas? Nujaučiate?.. Gal Dirželio?..

4. TĖČIO PIRKINYS

Tėtis Anicetas grįžo į namus per pačias peštynes. Ir Liucei, ir Lukui tuo pačiu metu prireikė armonikėlės.

- **Aš grosiu, o tu dainuok!** - šaukė Liucė.

- **Ne, gal man gerklę skauda ir aš negaliu dainuoti,** - išsisukinėjo Lukas.

- **Tada nedainuok, o šok,** - įkalbinėjo Liucė.

- **Tu pati šok! Vyrai vieni nešoka,** - barėsi Lukas.

"Ir vėl Zirzliukas su Rėksniuku įlindo į mažylius. Šįkart, matyt, pro ausytes - tokios abiejų iš pykčio įraudusios - plieskia lyg ugnis. Kad tik kambario nepadegtų..." - išvyniodamas naują pirkinį virtuvėje samprotavo tėtis.

- Na, kur tie išdykėliai? Mes juos tuoj iškrapštysim... Štai ir vaistukų nupirkau... Sako, labai padeda, labai... - įėjęs į Liucės ir Luko kambarį prašneko tėtis.

Dvynukai, išvydę tėčio rankoje rudą ilgą "gyvatėlę", iš nustebimo net išsižiojo. Rėksniukas su Zirzliuku akimirksniu stryktelėjo iš Liucės ir Luko ir išsigandę šmurkštelėjo po lovytėmis.

- Nėra čia jokio Rėksniuko ir Zirzliuko, - teisinosi broliukas su sesute, slėpdami iš palovės kyšančias išdykėlių uodegėles. **- Jie šiandien tikrai jau neįlįs...**

- O rytoj? - griežtai paklausė tėtis.

- Bet iki rytojaus vaistukai gali sugesti...

- Nesuges! Aš į šaldytuvą idėsiu, - lankstydamas rudą DIRŽELĮ atsakė besišypsąs tėtis.

Piešė SIGIS ŠNIRAS

Tikriausiai esate matę, kaip dėl menkniekio troleibuse susiginčija tetos, kaip dėdė grūmoja dėdei, kad ne vietoj pasta-tė mašiną, kaip ledų par-davėja netikėtai aprėkia vaikus. Kad ir kaip būtų keista - Rėksniukas su Zirzliuku retsykais aplan-ko ir suaugusius.

**RĖKSNIUKO
ir ZIRZLIUKO
Nuotykių**

5

Pasiklydo

Šryt kaip niekada Lukas su Liuce atsikėlė geros nuotaikos. Niekieno neraginami gražiai pasiklojo lovytes, nusiprausė, susišukavo ir sėdo pusryčiauti. Ryžių košė jiems pasirodė itin skani - net pakartoti paprašė.

- Na, o dabar prie darbo... - Lukui į ausį paš-nibždėjo Liucė.- Tai apsidžiaugs tėveliai!

Liucė nusprendė palaistyti ant palangės besiskleidžiančią gėlytę. Deja, kėdutė pakrypo, mažylė griebėsi už užuolaidos ir netyčia ją nuplėšė. Lukas vis dėlto nutarė užbaigti pradėtą

darbą. Gėlytę jis palaistė, tačiau nuo palangės ant kilimo ėmė kristi dideli žemėti lašai.

-Ach! - atsiduso Lukas su Liuce ir nuleidę galvytes liūdni sėdėjo ir laukė nežinia ko.

Piešė: Sigis Šniras

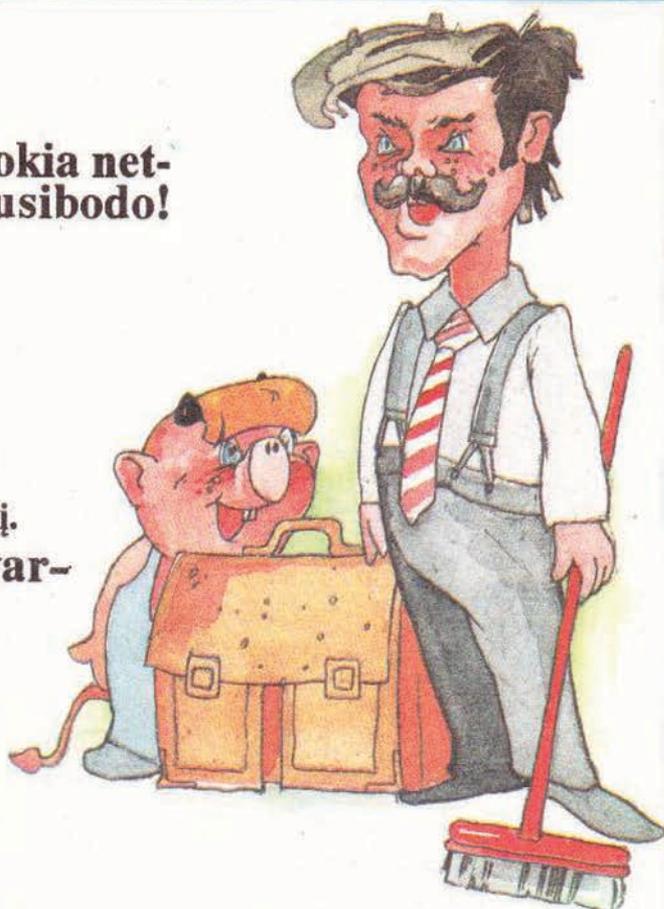
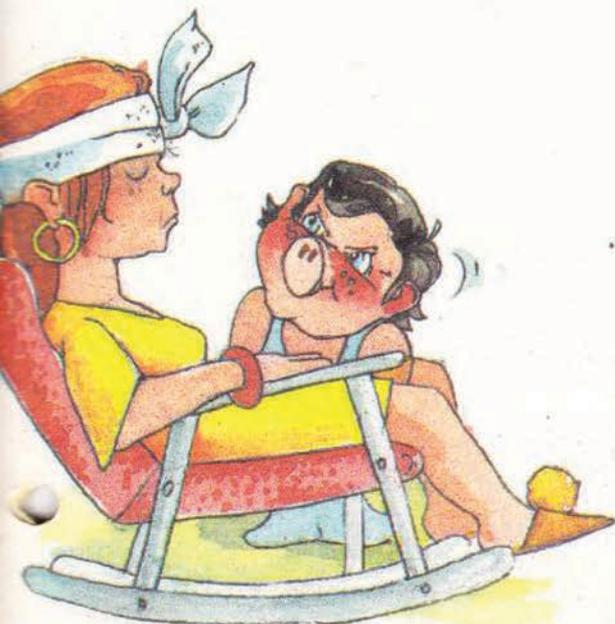
Ir sulaukė!

Pirmiausia iš darbo sugrįžo tėtis.

- Kas čia darosi? - sušuko jis. - **Kokia netvarka! Padaužos! Išdykėliai! Nusibodo! Tik išeik į darbą, tuoj pat butą apverčia! Neisiu daugiau į darbą, neisiu - niekada! Mirkit iš bado - neisiu!** - keistai trespėjo kojomis šis pikčiurna vyriškis.

- Oi! - vos įžengusi apalpo mama Agota. O kai atsigavo, šaukė taip, jog perrėkė net tėtį.

-**Neklaužados! Išprotėsiu! Tvar-**

kyk ir tvarkyk!..
Niekas manęs nemyli, negaili!
Tik nervuoja.
Viskas! Nuo šiol niekada nieko netvarkysiu, nekepsiu pyragų, neplaksiu grietinėlės, nevirsiu sriubos nie-ka-da! - ir pagriebusi puodą metė jį pro langą.

- Lukai, - tyliai tarė Liucė. - Man rodos, į mamą ir tėtį įlindo Rėksniukas su Zirzliuku.

- Negali būti!..

- Tikriausiai Rėksniukas ir Zirzliukas per klaidą įlindo į tėčio portfeli ir mamos krepšį. Ten jie užmigo, ryte iškeliauvo su jais į darbą. O po to... pats matai.

- Skubėkime juos išlaisvinti. Antraip namuose kils pasaulinis karas - pirmiausia iš pykčio susprogs tėtis su mama, na, o po to - visas butas. Tai išsigąs kamynai...

6. Giau!

- Oi! Mirštu! Dūstu! Gelbėkit! - klykė Rėksniukas pakritęs į fotelį.

- Na, kas tau? Kas? Vis tau kas nors nutinka, vis kuo nors esi nepatenkintas, - bambėjo Zirzliukas, supdamasis ant šviestuvo.

- Ką daryti? Liucė su Luku tapo tokiais gerais vaikais, kad į juos neįmanoma įlįsti. O jeigu aš sočiai neparėkiu - visa diena šuniui ant uodegos nueina.

- Kas tiesa, tai tiesa, - pritarė Zirzliukas. - Nesaldus mums čia gyvenimas - reikia iškelti.

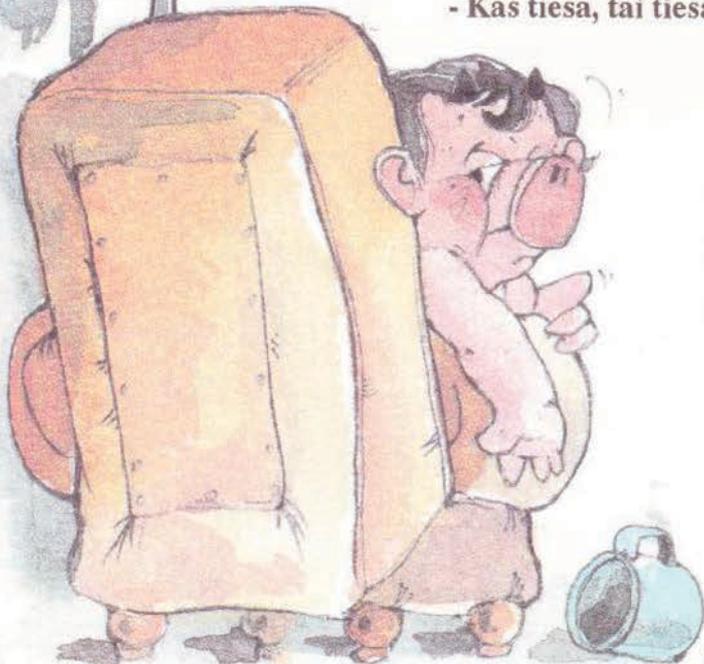
- Tai bent idėja! Ir taip jau per ilgai užsėdėjome. O juk kieme, gatvėje ar miške tiek daug padaužų vaikučių, išdykėlių paukštelėlių, žvėrelėlių...

- Tai ką, taip imsime ir išeisime? Duris užtrenksime, ir viskas?.. Reikia ką nors palikti...

- Laišką! - suriko Rėksniukas.

- Puikiai sugalvota! - pritarė Zirzliukas.

Netrukus jie susirado Liucės ir Luko pieštukus, popieriaus lapą ir parašė:

Piešė: SIGIS ŠNIRAS

LIUCE IR LUKAI!
MUMS LAIKAI LIŪDNA IR GRAUDU, KAD JŪS PAGERĖJOTE.
DAUGIAU MES SU JUMIS NE DRAUGAUSIME - IŠKELIAJAME.

GYVENKITE SAU VIENI!

Jeigu kartais JUMS BUS nuobodu, parašykite mums
(ADRESAS: INDEKSAS - 5ačarytės, Zuodegytės. Cyplių ir Bambeklių šalis,
Išdykėlių gatvė, RĖKSNIUKUI IR ZIRZLIUKUI). TADA VĖL JUS
APLANKYSIME.

AČIŪ JUMS už tas dienas ir valandas, kai lindė-
dami JUMYSE galėjome linksmiai poretėti ir
pazirėti.

Jūsų ištikimi draugai - RĖKSNYS IR ZIRZLIS

Laišką su voku įdėjo į keptuvę ir
paspirgino. Pasak brolių, dabar
jis buvo gerai užantspauduotas.

- Na, duokš ranką, ir pirmyn! - eidamas link
durų tarė Zirzliukas.

- Stok! - sušuko Rėksniukas ir galvotrūkiškai
nulėkė į virtuvę, iš jos - į Liucės ir Luko kambarį.
Viename kampe ant apmušalų su morka jis užra-
šė: „RĖKIMO KAMPELIS“, o kitame kampe - su
buroku didžiosiomis raidėmis išraudonino: „ZIR-
ZIMO KAMPELIS“. Patenkintas savo darbu jis
sukrykštė: „Valio! Dabar jie
tikrai mūsų neužmirš!“

- Čiau! Čiau! - sučirškė
mamos Agotos papūgėlė, išgir-
dusi durų trinktelėjimą. -
Čiau! Čiau! Bėkit iš čia grei-
čiau! - jau drąsiau pakartojo...

Palikę Liucės ir Luko namus, Rėksniukas su Zirzliuku maknojo gatve. Nuotaika buvo puikiausia - neklažadų pilni kampai! Žiūrėk, vaikai bėga per gatvę degant raudonai šviesai. Štai berniūkščiai laido sniegą į vargšę senutę. Nėr ko liūdėti!

- Tai bent pagyvensim! Neblogiau kaip pas dvynukus, - džiaugėsi Rėksniukas.

- Aha, - nemandagiai kriuktelėjo Zirzliukas ir suburbėjo, - tik va, valgyti norisi - pietų metas.

Pietūs jau buvo čia pat, prie darželio durų, kai auklėtoja ėmė raginti vaikučius:

- Mažyliai, greičiau tvarkykite žaisliukus, nusiplaukite rankutes ir sėskite prie staliukų. Atėjo pietūs.

- Nenorim! Nereikia! Dar pažaiskim! Tegul pietūs palaukia! Vis ateina ir ateina, galėtų kada ir neateiti - paklystų, pro šalį prabėgtų, šuo ar katė juos suėstų!.. - atsikalbinėjo mergaitės ir berniukai.

- Žiūrėk, vaikai pietų nenori, - prikišę nosis prie apledėjusio darželio lango nusistebėjo Rėksniukas su Zirzliuku. - O mes alkani kaip vilkai. Imkim ir įlįskim į Pietus.

Kaip tarė, taip ir padarė.

Pietūs kaip povas stovėjo kambario viduryje ir laukė, kol vaikučiai vienas kitam palinkės „gero apetito“. Tik staiga... Auklėtojai akiniai nuo nosies nukrito, o vaikai suklykė iš nustebimo. Darželio Pietūs netikėtai pasišiaušė, susiraukė, ėmė skalambyti šaukštais, šakutėmis ir rėkti:

„Ak, kokie mes neskanūs! Ne-ska-nūs! Ne..!“

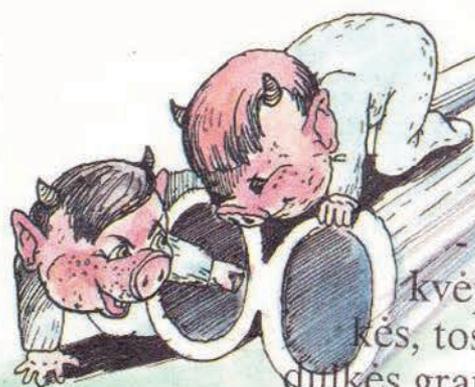
Pirmiausia iš kompoto į medį sušokę slyvos ir obuoliukai; makaronai iš sriubos ėmė vyniotis aplink radiatorių ir šviestuvą; balandėliai pavirto į tikrus pašto balandžius ir išskrido pro langą; bulvių košė susipešė su pomidoru - vargšeliui net kraujas ištryško (gal ne kraujas, gal pomidorų padažas?). Nežinia, kuo visa tai būtų pasibaigę, jei burbulis Rokas (storiausias iš visų vaikų) nebūtų paklausęs:

- Jūsų didenybe, pone Pietūs, kada mes Jus valgysime?
- Bet aš jau suvalgytas. Teks laukti panelės Vakarienės, - gailiai ėmė raudoti Pietūs paskutinėmis kompoto ašarėlėmis.

8. PYKŠT! POKŠT!

Sušlamšę darželio pietus Rėksniukas su Zirzliuku apsunkę lapnojo gatve.

- Nuo tų mašinų užesio ausys gali ištįsti kaip zuikio, - piktinosi Zirzliukas.

- Oi, negaliu kvėpuoti! Dulkes, tos pabaisos dulkes graužia mano nosytę, - spiegė Rėksniukas. - Verčiau bėkime kuo greičiau į miškelį, atsipūsime, gamta pasigrožėsime...

Tačiau ne paukšteliai ir žvėreliai domino broliukus. Saldus miegelis traukė ir viliojo Rėksniuką su Zirzliuku.

- Gal sėskim ant kelmelio pailsėti? - žiovaudamas pasiūlė Rėksniukas.

- Seniai apie tai galvojam, pritarė Zirzliukas. - Bet kam ant kelmelio? Matai, koks įdomus pagalys ant žemės guli? Pagalys, tiesa, kaip pagalys, bet jame - dvi

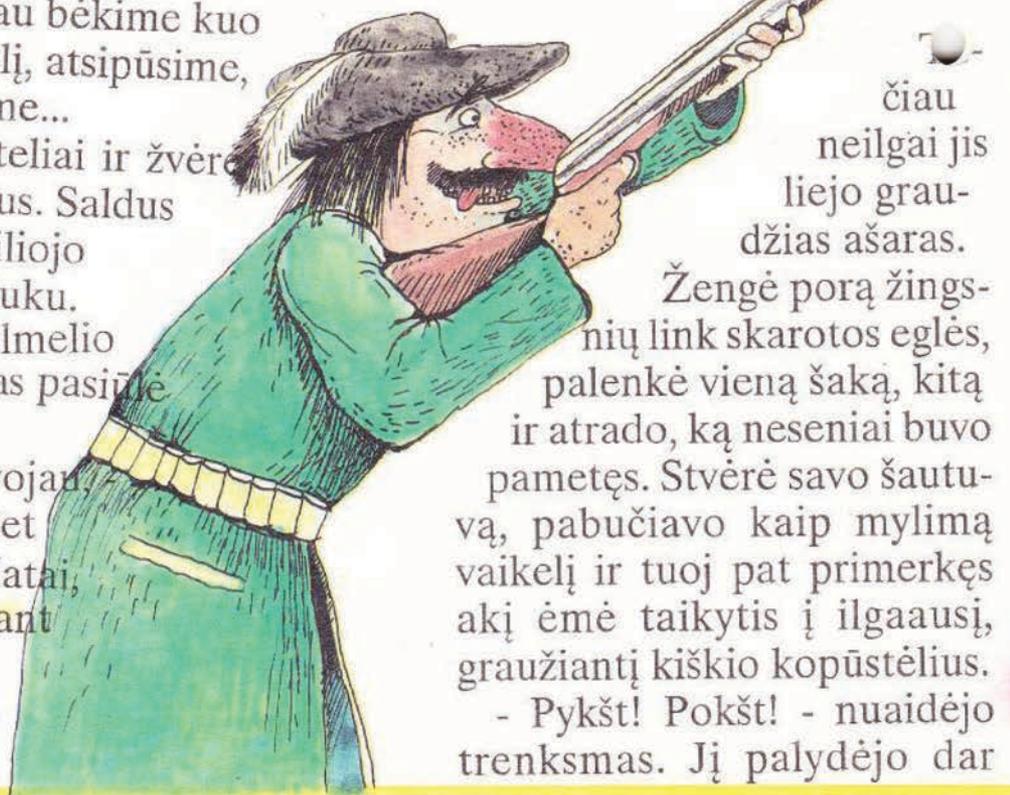
skylutės. Viena-man, kita - tau. Lendam ir snaudžiam. Nei lietus užlis, nei saulė smūgiuos...

Kaip tarė, taip ir padarė.

- Tai nelaimė, tai bėda!

Rupūs miltai! Kiškis čia pat, o aš šautuvą kažkur nukišau, - kvailindamas save ir keikdamas visą pasaulį murmėjo medžiotojas

Leonidas.

čiau neilgai jis liejo graužias ašaras.

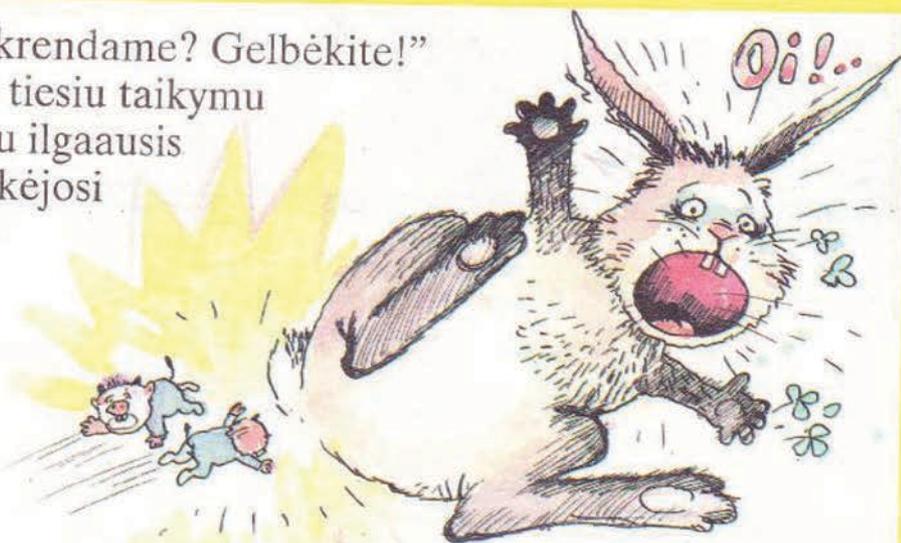
Žengė porą žingsnių link skarotos eglės, palenkė vieną šaką, kitą ir atrado, ką neseniai buvo pametęs. Stvėrė savo šautuvą, pabučiavo kaip mylimą vaikėlį ir tuoj pat primerkęs akį ėmė taikytis į ilgaausį, graužiantį kiškio kopūstėlius.

- Pykšt! Pokšt! - nuaidėjo trenksmas. Jį palydėjo dar

klaikesnis: „Oi! Kur mes skrendame? Gelbėkite!”

Rėksniukas su Zirzliuku tiesiu taikymu buvo išauti į kiškutį. Tačiau ilgaausis nenuvirto ant šono, kaip tikėjosi medžiotojas, o atvirksčiai - prišokavo prie pono Leonido ir ėmė šaukti:

- Kvaileli, ką dabar sugalvojai vidury baltos dienos? Kiškučius

šaudai? Ką?! Gal tau protas pasimaišė? Seniai baudą mokėjai?.. Ko spokasai akis išvertęs, pagriebsiu už ūsų ir nuvesiu pas policininką!..

Šitaip išplūdęs ilgaausis pagriebė šautuvą ir persimetęs per petį

POKŠT...

nustriksėjo į tetos Barboros daržą graužti obelaičių...

Tai bent šūvis! Kiškis Rėksniuko ir Zirzliukobalsu prabilo!..

Viens du ir tuščia!

– Nė muselei nėra kur nutūpti. Tyso visi kaip suvystyti ir nė motais, kad mums neliko vietos prigulti, pilvelius padeginti, – žingsniuodamas jūros pakrante ir piktai žvilgčiodamas į poilsiautojus murmėjo Rėksniukas.

– Eime maudytis! Kaip sako mano senelis Zirzla, visos protingos mintys gimsta vandenyje.

Kaip tarė, taip ir padarė.

Rėksniukas su Zirzliuku rankšluostėlius šast ant smėlio pilių, kelnutes timpt, vandenėlin pliumpt ir teškenasi...

– Klausyk, brolau! Mane aplankė protinga mintis! – nuvijęs bangelę ir pamojęs Zirzliukui piršteliu, sušuko Rėksniukas.

Juodu reikšmingai pasišnibždėjo ir tučtuoju pasinėrė į gelmes. O kai išniro – paplūdimys vienas du ir ištuštėjo.

Mat į krantą išlipo ne Rėksniukas su Zirzliuku, o Banginis su Rykliu. Išvydę tokį vaizdą, vieni poilsiautojai kaip akis išdegę pasileido bėgti, kitų plaukai iš baimės pastyro, trečių kinkos ėmė drebėti. Ne juokas – Ryklis pakrante lapnoja, o šalia, mojuodamas gėlėtu rankšluosčiu, sliūkina Banginis.

– Ei, jūs, dykaduoniai! Dar ilgai paplūdimy drybsosite? Eikite šieno pjauti, daržų ravėti, karvių melžti, uogienių virti... šaukė storasis.

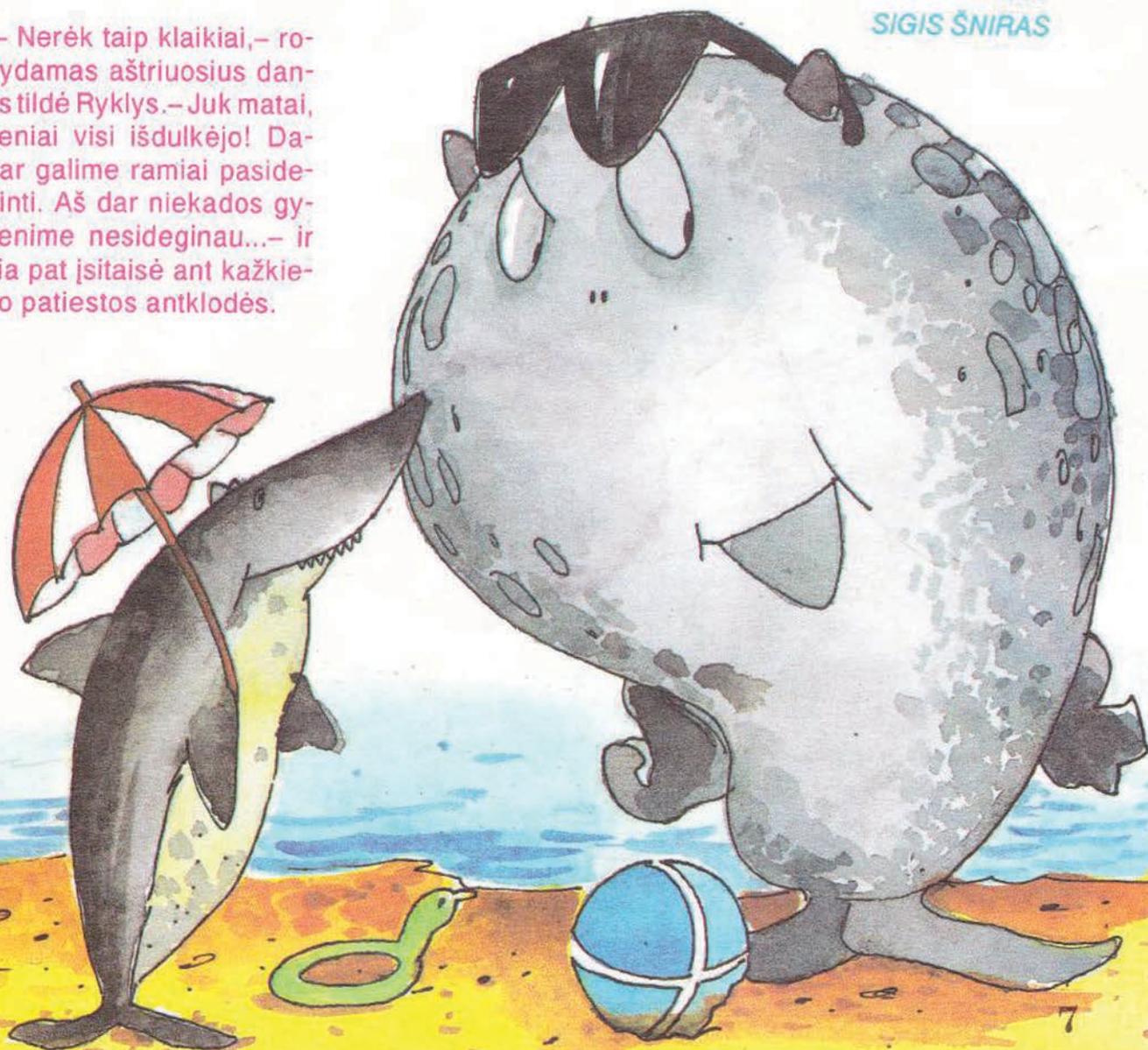
– Nerėk taip klaikiai, – rodydamas aštruosius dantis tildė Ryklis. – Juk matai, seniai visi išdulkėjo! Dabar galime ramiai pasideginti. Aš dar niekadęs gyvenime nesideginau... – ir čia pat įsitaisė ant kažkieko patiestos antklodės.

– O gal sušokam pergalei šokį? – pasiūlė Banginis.

– Ne, verčiau užtraukim Rėksniuko ir Zirzliuko himną, juk taip džiugu, kad jie sugalvojo į mus įlįsti, ar ne?..

Piešė
SIGIS ŠNIRAS

ZIRZLIUKO

IR RĖKSNIUKO nuotykių

10. TORTŲ LENKTYNĖS

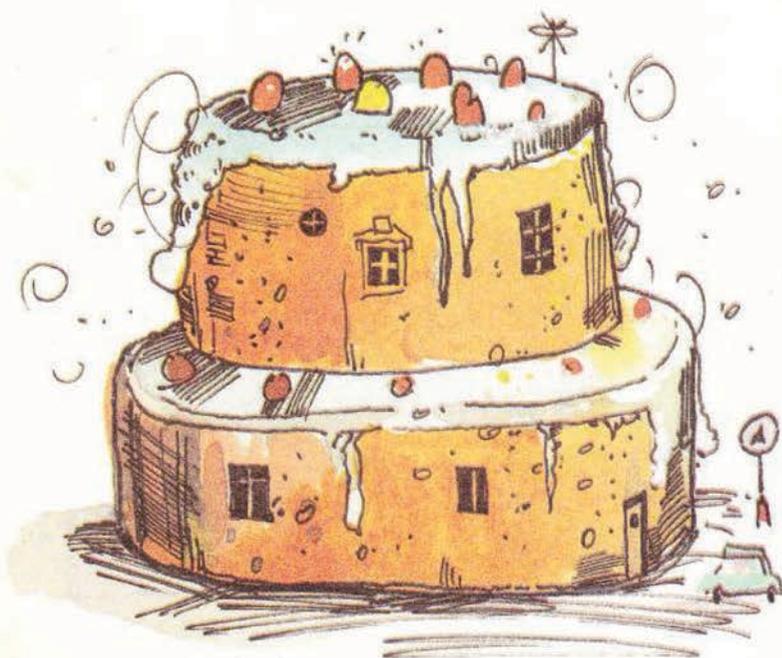
- Fui, kaip sūru burnoje nuo jūros vandens. Kad taip kokio gardumyno lyžtelėjus, - šokinėdamas per kopas, varvino seilę Zirzliukas.

Tik spėję pasvajoti, Rėksniukas su Zirzliuku atsidūrė konditerijos parduotuvėje. Kol pirkėjai stumdėsi eilėse, rinkosi įvairius skanėstus, išdykėliai šoktelėjo į pyragaitį "Bizė".

- Toks mažytis, kad ir kelnyčių nevertėjo teplioti. Ne pyragaitis, o pyrago trupinėlis, - nusivylęs sumurmėjo Rėksniukas ir stryktelėjo į triaukštį "Sostinės" tortą.

Pyragaitis, kaip ir reikėjo tikėtis, labai išsiveidė. Iš pradžių jis paraudo, po to iš

pykčio pasipūtė ir ėmė augti. "Aš parodysiu šiems nedorėliams, kaip iš manęs tyčiotis!"

Visi saldumynai kad sužiurs į jį. "Kuo mes blogesni?"

Tortai labiausiai užsiplieskė. "Tai garbės klausimas. Mes privalome peraugti pyragaitį!.."

Cia pat, žmonių akyse, tortai ėmė stiebtis ir didėti. Jie jau netilpo ant prekystalių, lindo pro langus, kamina. Vienu žodžiu, augte augo.

Aikčiodamas ir laižydamas penktąjį "Grilijažinio" torto aukštą, miesto meras nutarė: "Įsakau butų neturinčius žmones apgyvendinti... tortuose". Labiausiai nudžiugo vaikai. "Valio! Ant "Želė" tortų čiuožinėsimės, iš plaktos grietinėlės statysime besmegenių, riešutais mėtysimės..."

- Aš maniau, kad žmonės išsigąs, verks, raudos...
- iškišęs galvą iš "Medaus" torto, burbtelėjo Zirzliukas.

- O aš "Purienos" torte batelį palikau, - sriūbčiodamas pasiguodė Rėksniukas.

- Velniai griebtų tą tavo batelį. Man jau saldumynai pro ausis lenda. Dar minutė kita, ir patys pavirsim šokoladiniais kiškiais, ims ir sugrauš koks vaikas... - pabūgo Zirzliukas ir apsikabinęs broliuką nulingavo tolyn.

Piešė Sigitas ŠNIRAS

-Apžėlėm kaip liūtai... Pamatytų senelė Zirzenė, riesta mums būtų,- dejavo Zirzliukas.

- Riesta bus ne mums, o kirpėjui! - sukrykštė Rėksniukas ir šmurkštelėjo pro praviras kirpyklos duris.

- Kaip tingu dirbti! Kaip pavargau! Kojos linksta kaip šakaliukai, rankos svyra kaip vijokliukai... - vangiai šukuodamas paskutinius nuplikusio vyriškio plaukus, žiovavo kirpėjas. Ir nepajuto, kaip kartu su žiovuliu nurijo

Rėksniuką su Zirzliuku.

- Mielieji,- staiga lyg atgijęs puolė į gatvę kirpėjas, mataruodamas šukomis bei žirkėmis.- Prašom į vidų! Šiandien ir visados kerpu, skutu, šukuoju, dažau, pudruoju ne-mo-ka-mai!

Pirmoji kvietimu susigundė ponis su šuneliu. Kirpėjas capt juos- ir į kėdę. Šunelis nespėjo nė amtelėti, kai jam per visą nugarą buvo supinta *kaselė*.

O poniai?

Nukirpti visi plaukai, priklijuoti ūsai ir barzda.

- Paskutinė mada, paskutinė mada, - lyg papūga kartojo kirpėjas išlydėdamas klientę. - O jūs kokios šukuosenos pageidautumėte, gal **"Tamsu-baisu"**? - kreipėsi į šviesiaplaukę panelę. Ir nesulaukęs atsakymo, išsitraukė juoda batų tepalą, viens du- ir **nudažė šviesiąsias garbanas.**

Vargas ir tiems, kurie pageidavo **"Mėnulio šviesos"**. Jų galvos buvo nuskustos plikai ir švietė lyg mėnuo naktį.

"Zirzonas" - tai firminė Zirzliuko "pasiūlyta" šukuosena. Nori ar ne, plaukus suko ant įkaitintų iki raudonumo vinių. Ne vienas inkštė, zirzė, bet kaip sako senelė Zirzenė, grožis reikalauja aukų.

- Išbandykite šukuoseną vardu **"Rėksna"** - sukėlėjo kirpėjas Rėksniuko balsu, tempdamas už skverny skubantį praeivį.

Čakšt čakšt ir plaukai kaipmat pastyro it ežio spygliai.

Vyriškis iš siaubo kad suspiegs

net Rėksniukas su Zirzliuku apkurto.

- Nejmanoma, - ropšdamiesi iš kirpėjo krapštė ausis padaužos. Ir čia pat dribtelėjo į batų tepalą.

- Pfu, juoda pabaiga, - suraukė nosį Zirzliukas.

- Juodi darbai, juoda ir pabaiga, - išmintingai atrėžė ant palangės styrojęs kaktusas.

